

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **ELDORET, s.r.o.**, se sídlem Praha 5 - Zbraslav III, Na Vrškách 174, zastoupen Mgr. Vítem Bavorem, advokátem se sídlem Novomlýnská 1238/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2012, č. j. 2384/560/11 94141/ENV/11,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 4. 2012, č. j. 2384/560/11 94141/ENV/11, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 808,-Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Víta Bavora, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, kterým bylo změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 21. 10. 2011, č. j. ČIŽP/46/OOP/SR01/0916601.047/11/HPP, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 80 000,- Kč podle ust. § 88 odst. 2 písm. d) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, za to, že ve vegetacním

období roku 2009 až do 4. 8. 2009 v důsledku nepovolené pastvy na pozemku podle PK p.č. 1862 v k.ú. Lipnice nad Sázavou zničil zbytkovou populaci čítající minimálně 4 jedince vrby plazivé (*Salix repens*) zařazené do kategorie ohroženého druhu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tento výrok změnil tak, že protiprávního jednání se žalobce dopustil tím, že nepovolenou dlouhodobou intenzivní pastvou ovcí, prováděnou v letech 2005 až 2009 způsobil vymizení, a tedy zničení populace vrby plazivé, čítající dle mapování biotopů soustavy Natura 2000 několik desítek exemplářů (cca 30 – 40 vzrostlých keříků) o výšce do 1 m.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce především namítl, že je zmatečné proto, že v jeho výroku uvedený půdní blok č. 0503/4 v době uváděné žalovaným, tedy v období let 2005 až 2009 vůbec neexistoval. Byl vytvořen až v roce 2009, a to na pozemku p.č. 1983/2, který leží mimo přírodní rezervaci Kamenná Trouba. V polovině roku 2009 byl půdní blok č. 0503/4 na pozemku p.č. 1983/2 zrušen a následně pro potřebu nového pětiletého období označen a vymezen na jiných pozemcích, včetně pozemků ležících v uvedené přírodní rezervaci, t.j. p.č. 1862 (dle PK 1861, 1862 a 1865) a p.č. 1866 KN v k.ú. Lipnice n. Sázavou.

Dále uvedl, že podle uvedeného výroku napadeného rozhodnutí žalovaného mělo dojít k domnělému protiprávnímu jednání na základě jiného skutkového stavu, než k jakému podle provedeného dokazování v předcházejícím řízení dospěl správní orgán I. stupně. Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Havlíčkův Brod, jako správní orgán I. stupně vycházel ze skutkového stavu, kdy k deliktu mělo dojít „*ve vegetačním období roku 2009 do dne 4.8.2009*“. V uvedeném období mělo údajně dojít k tomu, že v důsledku pastvy ovcí byly zcela spaseny zbývající části vegetace chráněného druhu rostliny - vrby plazivé. Mělo se jednat o „minimálně 4 jedince“ tohoto druhu rostliny. Na rozdíl od toho však odvolací správní orgán ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce se měl údajného protiprávního jednání dopustit již daleko dříve, v letech 2005 až 2009. Namítané protiprávní jednání žalobce tak žalovaný zasadil do zcela jiného časového rámce a přisoudilo mu daleko rozsáhlejší následky, než jaké měl způsobit žalobce dopustit dle mínění správního orgánu I. stupně (zničení minimálně 4 jedinců rostliny ve vegetačním období roku 2009), protože žalovaný rozšířil důsledky jednání žalobce na zničení „*30 až 40 vzrostlých keříků o výšce do 1 m na ploše cca 10 arů*“. Tento závěr žalovaného nemá oporu ve správním spisu. V této souvislosti žalobce též podotkl, rozhodnutí správního orgánu I. stupně je již druhým rozhodnutím v dané věci. Žalovaný již jednou došel k závěru, že obecné konstatování o zničení vrby plazivé ve vegetačním období roku 2009 není dostatečným důkazem prokazujícím existenci a následné zničení vrby plazivé v dané lokalitě, a vrátil správnímu orgánu I. stupně věc k novému projednání. Tento orgán však pouze provedl jediný nový důkaz, kterým bylo nové místní šetření ze dne 15. 8. 2011, kdy se mělo pouze zjistit, že populace vrby plazivé nebyla na předmětném půdním bloku (dnes označeném jako č. 0503/4) obnovena. Žádné nové skutečnosti nebyly zjištěny. Správní orgán I. stupně pouze konstatoval, že ve vegetačním období roku 2009 byly zničeny právě 4 exempláře vrby plazivé, aniž by tento závěr podložil jakýmkoliv důkazem. Žalovaný jako odvolací orgán, vědom si tohoto nedostatku, účelově ve svém rozhodnutí rozšířil období údajného zničení populace vrby plazivé na roky 2005 až 2009, kdy vycházel pouze z průzkumu Agentury ochrany přírody a krajiny, podle něhož se v předmětné lokalitě (v celé přírodní rezervaci Kamenná Trouba, nikoliv pouze na pozemcích, které byly obhospodařovány žalobcem!) nacházelo 30 až 40 vzrostlých exemplářů vrby plazivé. Uvedeným

„průzkumem“ je však pouhý plán péče pro přírodní rezervaci Kamenná Trouba na období let 2003 až 2012. Takové údaje však nutně musely být získány již před rokem 2003. Toto odůvodnění je velmi nepřesný údaj, nijak neprokazující, 1) že exempláře vrby plazivé se nacházely skutečně na předmětném půdním bloku, k němuž se vztahuje rozhodnutí, a pokud ano, tak 2) kolik exemplářů se v daném půdním bloku nacházelo v období let 2005 až 2009, tedy v období označeném žalovaným. Z obsahu správního spisu je dle názoru žalobce navíc zcela zřejmé, že již před rokem 2006 došlo nejméně z 90% k zničení vrby plazivé v přírodní rezervaci Kamenná trouba, tedy v území, které je mnohem většího rozsahu, než je předmětný půdní blok č. 0503/4. Tato skutečnost byla v průběhu správního řízení konstatována ve vyjádření Agentury ochrany přírody č.j. 01292/HBR/2009 ze dne 23.11.2009, které je součástí správního spisu. Ke zničení vrby plazivé tak došlo mnohem dříve (v roce 2006), než uvádí v rozhodnutí žalovaný, a dříve, než uvedl správní orgán I. stupně. V rozhodnutí uváděných 30 až 40 exemplářů vrby plazivé se navíc nacházelo na mnohem větším území (celé přírodní rezervace Kamenná Trouba), než obhospodařoval odvolatel.

Žalovaný dále vycházel z toho, že žalobce neměl vůbec povolení k pastvě ovcí na předmětném půdním bloku. S tím však žalobce zásadně nesouhlasí a odkazuje na již probíhající řízení o podané správní žalobě v této věci, rovněž proti Ministerstvu životního prostředí. Není pravda, že by k případnému spasení vrby plazivé došlo v důsledku „nepovolené pastvy“, protože k provádění pastvy ovcí měl vydané povolení orgánu ochrany přírody. Dne 26. 5. 2004 a opakovaně dne 21. 4. 2005 byl žalobci vydán souhlas Krajského úřadu Kraje Vysočina jakožto orgánu ochrany přírody se zvolenými managementy na dotčených plochách travních porostů. Tento souhlas byl vydán příslušným orgánem podle vyhlášky o zřízení přírodní rezervace Kamenná Trouba na základě zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů (a rovněž s ohledem na nařízení vlády č. 242/2004 Sb., o provádění agroenvironmentálních opatření), a rovněž byl vydán na základě zákona o ochraně přírody a krajiny. K námitce žalobce o povolené pastvě ovcí v rozhodném období let 2005 až 2009 žalovaný pouze uvedl, že „písemný akt“, vydaný na základě zákona o zemědělství prý „nemůže nahradit postup na základě zákona o ochraně přírody a krajiny“ a dále se touto otázkou již nezabýval. Žalovaný se tak v rozhodnutí vůbec nevypořádal s tvrzením žalobce, že byl porušen základní princip právní jistoty adresáta správního rozhodnutí o souhlasu s pastvou ovcí, vydaného jedním správním úřadem (KÚ Kraje Vysočina) na základě zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů a na základě nařízení vlády č. 242/2004 Sb., kteréžto rozhodnutí bylo následně negováno jiným správním úřadem – Českou inspekcí životního prostředí a následně Ministerstvem životního prostředí - na základě jím vydaného rozhodnutí o uložení pokuty za pastvu ovcí dle zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy na základě právního předpisu stejné právní síly. Napadené rozhodnutí proto bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť byl porušen základní princip právní jistoty adresáta správního rozhodnutí. Žalovaný, aniž by zpochybnil vydání výše uvedených souhlasů příslušného orgánu ochrany přírody k pastvě ovcí, pouze v rozhodnutí argumentuje, že předmětné pozemky jsou údajně jinými pozemky, než ty, kterých se týkalo rozhodnutí o udělení pokuty – viz str. 7 rozhodnutí. Žalovaný však měl v rozhodnutí důkladně posoudit, zda se povolení, vydané KÚ Kraje Vysočina dne 26.5.2004 a opakovaně dne 21.4.2005 pro pastvu ovcí na období následujících 5 let, vztahovalo na stejné pozemky, které byly označeny v rozhodnutí České inspekce životního prostředí v rozhodnutí Ministerstva životního prostředí či nikoliv. Předmětné pozemky, citované v rozhodnutí, jsou totiž jednoznačně totožné s

těmi, k nimž bylo vydáno povolení KÚ Kraje Vysočina z let 2004 a 2005. V tomto povolení jsou uvedeny půdní bloky 502, 503/1, 503/2, 503/3, 504/1, 504/2, 504/3, 504/4, 505 a 506. Tyto půdní bloky leží mimo jiné na pozemcích parc.č. dle KN 1862 (dle PK 1861, 1862 a 1865) a parc.č. 1866, v kat. území Lipnice nad Sázavou. Souhlas KÚ Kraje Vysočina byl vydán na mnohem větší území, než zahrnují uvedené pozemky, které samy o sobě zasahují do území Přírodní rezervace Kamenná trouba. Rozhodnutí žalovaného se přitom týká právě půdních bloků, které leží (byť pod změněným označením půdních bloků) na uvedených pozemcích parc. č. dle KN 1862 (dle PK 1861, 1862 a 1865) a parc. č. 1866, v kat. území Lipnice nad Sázavou. Označení půdních bloků se v průběhu doby měnilo. Z důvodů výše uvedených se žalobce domnívá, že nesprávné posouzení skutkových okolností žalovaným zakládá důvod nezákonnosti vydaného rozhodnutí. Souhlas orgánu ochrany přírody (Odboru životního prostředí KÚ Kraje Vysočina) byl v roce 2004 a 2005 vydán pro management B1.2A, který je možno aplikovat pouze ve zvláště chráněném území, což znamená, že byl vydán na předmětné pozemky v Přírodní rezervaci Kamenná trouba a tedy nutně se týkal pozemků, na nichž byla (i v rozhodné době let 2005 až 2009) povolena pastva.

S ohledem na to, že Ministerstvo životního prostředí ve svém rozhodnutí nesprávně posoudilo skutkový stav věcí, a dále že rozhodnutím Ministerstva životního prostředí byla porušena právní jistota žalobce, když mu byla uložena pokuta ve správním řízení za činnost, která mu byla v předchozí době rozhodnutím příslušného orgánu ochrany přírody povolena, byl žalobce zkrácen na svých právech vydáním nezákonného rozhodnutí. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 18.4.2012 a současně i rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Havlíčkův Brod ze dne 21.10.2011 a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému, a aby přiznal žalobci náhradu nákladů řízení. Alternativně žalobce navrhl, aby soud navrhuje žalobce, aby soud rozhodl o upuštění od uložené pokuty, případně aby ji snížil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl tvrzení žalobce o tom, že by lokalita a pozemky dotčené činností žalobce nebyly dostatečně ztotožněny. Dále uvedl, že změnou výroku pouze upřesnil popis sankcionovaného protiprávního jednání tak, aby ohrázel zjištěný skutkový stav, vycházející z toho, že zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně by bylo procesně nevhodné. Žalovaný dále odmítl zpochybnění odborných hodnocení Agentury životního prostředí ohledně výskytu několika desítek vzrostlých keřů vrby plazivé na pozemku parc.č. 1862 v kat. území Lipnice. Uzavřel pak s tím, že existence souhlasu Krajského úřadu Kraje Vysočina se zvolenými managementy na dotčených plochách nemůže nahradit výjimku podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Soud především přisvědčil námitce žalobce, že v napadeném rozhodnutí bylo změněno vymezení žalobcova protiprávního jednání, když žalovaný uvedl, že mělo jít o nepovolenou pastvu prováděnou v letech 2005 až 2009, zatímco správní orgán I. stupně toto období ve svém rozhodnutí ze dne 21. 10. 2011 vymezil slovy „ve vegetačním období roku 2009 až do 4. 8. 2009“.

Jedním z nezbytných předpokladů zákonnosti jakéhokoliv správního řízení je zachování totožnosti předmětu řízení, a to od jeho zahájení až po pravomocné rozhodnutí, jímž se řízení končí. Tento předpoklad má ve sféře správního trestání podobu povinnosti zachovat jednotu a totožnost skutku, v němž je spatřováno porušení právní povinnosti, resp. spáchání deliktu. Je tedy nezbytné, aby konečné rozhodnutí o sankci se týkalo právě a pouze toho jednání, jež bylo předmětem řízení. Pokud by nastala situace, že v průběhu řízení dojde správní orgán k závěru, že rozsah či obsah posuzovaného jednání je nutno – vzhledem ke skutkovým zjištěním – jakkoliv upravit, musí se tak stát způsobem, který umožní osobě, o níž se řízení vede, aby na tuto změnu mohla reagovat a uplatnit všechna svá procesní práva, a to ještě v průběhu řízení o deliktu. To je týká především případu, kdy by byl rozsah posuzovaného jednání rozšířen nad rámec toho, jak byl vymezen při zahájení řízení.

V projednávané věci je zřejmé, že došlo k rozšíření rozsahu deliktního jednání, jež bylo žalobci kladeno za vinu, aniž by však žalobci bylo jakkoliv umožněno na tuto změnu v rámci správního řízení reagovat.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 15. 9. 2009 (č.l. 6 správního spisu) je zřejmé, že deliktní jednání bylo časově vymezeno a omezeno na „*vegetační období roku 2009*“.

V původním rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Havlíčkův Brod, ze dne 13. 9. 2010, byl časový rámec jednání žalobce upřesněn slovy „*minimálně od počátku vegetačního období roku 2009 do 4. 8. 2009*“.

Toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení zrušeno a v novém rozhodnutí ze dne 21. 10. 2011 správní orgán I. stupně časový rámec deliktu vymezil slovy „*ve vegetačním období roku 2009 do 4. 8. 2009*“.

Žalovaný však v napadeném rozhodnutí tento časový rámec překvapivě rozšířil tak, že mělo jít o nepovolenou dlouhodobou pastvu, „*prováděnou v letech 2005 až 2009*“. Časový rozsah tvrzeného deliktního jednání byl tedy podstatně rozšířen, aniž by žalobci jako účastníkovi řízení bylo umožněno na tuto změnu jakkoliv procesně reagovat: je-li taková změna provedena až v rozhodnutí, kterým se řízení končí, nemá účastník možnost tuto změnu nijak reflektovat, tedy zejména nemůže proti ní uplatnit řádný opravný prostředek. Přitom je z povahy věci zřejmé, že časový rozsah tvrzeného protiprávního jednání mohl mít vliv na rozsah způsobené újmy na životním prostředí, což je pak podle ust. § 88 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, jedním z kritérií pro stanovení výše sankce.

Městský soud tedy dospěl k závěru, že měl-li žalovaný za to, že časový rozsah žalobcova jednání, za něž je sankcionován, je podstatně širší, než jak byl v dosavadním řízení vymezen, pak měl v odvolacím řízení žalobce na toto své stanovisko výslovně upozornit a umožnit mu vyjádřit se k němu, a pak zvolit vhodný procesní postup, tedy pravděpodobně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení, v němž by žalobce mohl na tuto novou skutkovou situaci náležitě reagovat při zachování svých procesních práv. Jelikož tak žalovaný nepostupoval, zkrátil žalobce na jeho právech a podstatně tak porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Dále se soud zabýval námitkou žalobce vůči tomu, jak byl kvantifikován rozsah tvrzeného poškození, resp. zničení populace vrby plazivé. V oznámení o zahájení správního řízení a v původním rozhodnutí ČIŽP ze dne 13. 9. 2010 se uvádí, že žalobce zničil „populaci vrby plazivé“, aniž by byl tento údaj blíže kvantifikován. V rozhodnutí ČIŽP ze dne 21. 10. 2011 je uvedeno, že žalobce zničil „zbytkovou populaci čítající minimálně 4 jedince vrby plazivé“. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce způsobil vymizení, a tedy zničení populace vrby plazivé, „čítající dle mapování biotopů soustavy Natura 2000 několik desítek exemplářů (cca 30 – 40 vzrostlých keřů) o výšce do 1 m“.

Soud proto konstatoval, že i zde došlo k naprosto zásadnímu a překvapivému rozšíření rozsahu deliktního jednání a zejména jeho následků, a to v takovém stadiu správního řízení - protože v konečném rozhodnutí ve věci samé -, kdy žalobci bylo znemožněno na tuto změnu jakkoliv v řízení reagovat a uplatnit zákonná procesní práva. Též v tom proto soud shledal závažné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Naproti tomu soud neshledal důvodnou žalobní námitku, argumentující tím, že předmětná činnost, tedy pastva na předmětných pozemcích, byla žalobci povolena orgánem ochrany přírody, jmenovitě opatřeními Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 26. 5. 2004 a 21. 4. 2005 na základě zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, a podle nařízení vlády č. 242/2004 Sb.; žalobce přitom ve správním řízení předložil kopie těchto opatření.

Jak z textu těchto listin, tak z vyjádření Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 10. 5. 2010 (č.l. 24 správního spisu), vyplývá, že tato opatření nenahrazují postup podle zákona č. 114/1992 Sb. Tato skutečnost je ostatně zřejmá i ze zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, jakož i z nařízení vlády č. 242/2004 Sb., o podmínkách provádění opatření na podporu rozvoje mimoprodukčních funkcí zemědělství spočívajících v ochraně složek životního prostředí (o provádění agroenvironmentálních opatření), neboť každý z těchto právních předpisů upravuje jiný okruh vztahů, než zákon o ochraně přírody a krajiny. Ani v jednom z těchto tří předpisů pak není stanoveno nic o tom, že by postup podle jednoho z nich jakkoliv nahrazoval postup podle jiného. Tedy souhlas s určitou činností (pastvou) vydaný žalobci podle zákona č. 252/1997 Sb. se nijak netýkal vztahů upravených zákonem o ochraně přírody a krajiny a zejména nebyl povolením k jakémukoliv zásahu do prostředí zvláště chráněného druhu rostlin, zde vrby plazivé. Souhlasy vydané Krajským úřadem Kraje Vysočina ze dne 26. 5. 2004 a 21. 4. 2005 tedy nijak nezbavovaly žalobce odpovědnosti za případné zničení jedinců tohoto zvláště chráněného druhu rostlin.

Za tohoto stavu věci pak soud neshledal důvodným zabývat se otázkou, zda tato povolení Krajského úřadu Kraje Vysočina se týkala stejných pozemků, jež byly předmětem napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, anebo nikoliv. Jestliže předmětná povolení Krajského úřadu Kraje Vysočina se nijak netýkala odpovědnosti žalobce za případné porušení povinností podle zákona o ochraně přírody a krajiny, pak bylo nadbytečné zkoumat totožnost dotčených pozemků – i pokud by byla shledána, nemohlo by to žalobce zbavit odpovědnosti za porušení ust. § 88 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně přírody a krajiny.

Konečně soud neshledal důvodnou ani námitku ohledně zmatečnosti napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že v jeho výroku uvedený půdní blok č. 0503/4 v době uváděné žalovaným, tedy v období let 2005 až 2009 vůbec neexistoval a že byl vytvořen až v roce 2009, a to na pozemku p.č. 1983/2, který leží mimo přírodní rezervaci Kamenná Trouba.

Soud zde konstatoval, že předmětné pozemky byla od počátku zahájení řízení až do konečného rozhodnutí identifikovány podle údajů katastru nemovitostí, resp. pozemkového katastru, tedy jako p.č. 1862 KN, resp. dle PK 1861, 1862 a 1865, a p.č. 1866 KN v k.ú. Lipnice. Toto jejich označení se v průběhu řízení nijak nezměnilo a o totožnosti dotčených pozemků tedy není podle názoru soudu pochyb.

Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a proto napadené rozhodnutí zrušil bez nařízení jednání podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o měnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 8808,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Víta Bavora, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. června 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková